

SVĚTLO

37. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

12. ZÁŘÍ 2004

Z obsahu:

Slavná Matko Ježíšova, buď pochválena!

Homilie Jana Pavla II.
25. srpna 2004
- strana 2 -

Ježíš mi ukázal svou milosrdnou lásku

Svědectví Barbary
Baumgartenové
- strana 4 -

Hodnoty, které jsou ohroženy

Joachim kardinál Meisner
- strana 5 -

Africké kořeny latinského křesťanství

Africká církev prvních
století hrála důležitou roli
při rozvoji západního
křesťanství
- strana 6 -

Před „novým světovým pořádkem“

Jak chápe islám
„mezináboženský dialog“
- strana 8 -

Ženo, to je tvůj syn!

Don Pascual Chávez,
hlavní představený SDB
- strana 9 -

Matka mnoha slz

Svatá Monika -
ochránkyně matek a vdov
- strana 10 -

Hluboká úcta před svatou Hostií

- strana 12 -

Madona s dítětem, Sulmierzyce (diecéze Czenstochowa), 16. století

Slavná Matko Ježíšova, buď pochválena!

V rámci pravidelné generální audience se 25. srpna konala bohoslužba slova, při které se Jan Pavel II. rozloučil s ikonou Kazaňské Madony, kterou daroval ruské pravoslavné církvi. Tento obraz zmizel z Ruska v roce 1917 a nacházel se od té doby na různých místech světa, naposled ve Fatimě. Před deseti lety se dostal do Vatikánu. Papež se rozhodl, že jako znamení dobré vůle vrátí ikonu ruské pravoslavné církvi. V krátké homilii řekl papež tato slova:

Jak jsem oznámil minulou neděli, naše tradiční každotýdenní setkání nabývá dnes zvláštní podoby. Scházíme se usebrání v modlitbě kolem ctihodné ikony Matky Boží z Kazaně, která nastoupí cestu návratu do Ruska, odkud před dlouhým časem odešla.

Když prošla různými zeměmi a dlouhý čas setrvala ve svatyni ve Fatimě v Portugalsku, před více než deseti lety dorazila díky prozřetelnosti do domu papeže. Od té doby se nacházela u mne a její mateřský pohled provázel mou každodenní službu Církvi.

Kolikrát jsem od toho dne vyzýval Kazaňskou Matku Boží a prosil ji, aby chránila ruský národ, který je zbožný, a aby urychlila okamžik, kdy se všichni Kristovi učedníci uznají za bratry a dokážou proměnit kompromisní jednotu na plnou jednotu.

Od počátku jsem toužil po tom, aby se tato ikona vrátila na své místo v Rusku, kde podle spolehlivých historických svědectví byla po dlouhou dobu předmětem hluboké úcty ze strany celých generací věřících. Kolem ikony Matky Boží Kazaňské se rozvíjely dějiny onoho velkého národa.

Rusko je národ, který byl po tolik staletí křesťanský – Svatá Rus. I když nepřátelské

síly zlostně vystoupily proti církvi a pokoušely se vymazat svaté jméno Boží ze života lidí, tento národ zůstal hluboce křesťanský a do svědčil v tolika případech krví svou věrnost evangeliu a hodnotám, které inspiruje.

A proto se zvláštním pohnutím vzdávám spolu s vámi díky Boží Prozřetelnosti, která mi dopřála dnes poslat ctihodnému patriarchovi v Moskvě a celé Rusi jako dar tuto posvátnou ikonu.

Kéž tato stará ikona Matky Páně sdělí Jeho Svatosti Alexeji II. a ctihodnému synodu ruské pravoslavné církve lásku Petrova nástupce k nim a ke všem věřícím jim svěřeným. Kéž jim poví o jeho úctě k veliké duchovní tradici, jejíž strážkyní je svatá ruská církev. Kéž jim sdělí velkou touhu a pevně předsevzetí římského papeže postupovat společně s nimi na cestě vzájemného poznávání a smíření, aby se urychlil den oné plné jednoty věřících, za kterou se náš Pán Ježíš Kristus tak horoucně modlil. (srov. Jan 17,20-22).

Drazí bratři a sestry, spojte se se mnou v prosbách o přímluvu blahoslavené Panny Marie, zatímco já předám její ikonu delegaci, která se mým jménem odebere do Moskvy.

Poté Jan Pavel II. pronesl tuto modlitbu:

Slavná Matko Ježíšova, která „kráčíš před svým lidem po cestách víry, lásky a jednoty s Kristem“ (srov. Lumen Gentium, 63), buď pochválena! Celé generace tě nazývají blahoslavenou, protože „veliké věci v tobě učinil Všemohoucí a jeho jméno je svaté“ (srov. Lk 1,48-49).

Buď pozhánána a uctívána, ó Matko, v této tvé kazaňské ikoně, kterou po staletí obklopuje úcta a láska pravoslavných věřících, která ses stala ochránkyní a svědkyní zvláštního Božího působení v dějinách ruského národa, který je nám všem zvláště drahý.

Božská prozřetelnost, která má sílu zvítězit nad zlem a přinést dobro i přes špatné skutky lidí, dopustila, že svatá ikona, která se před dávnými lety ztratila, se objevila ve fatimské svatyni v Portugalsku. A v dalších letech, díky lidem dobré vůle, které tě měly ve veliké úctě, byla tato ikona přijata do domu nástupce Petrova.

Matko pravoslavného lidu, přítomnost tvého svatého kazaňského obrazu v Římě nám vypráví o hluboké jednotě mezi Východem a Západem, která trvá i přes nepříznivé období historických rozdělení a lidských chyb. Pozvedáme nyní k tobě se zvláštní naléhavostí svou modlitbu, ó Panno, zatímco se loučíme s tímto tvým podmanivým obrazem. Ze srdce tě doprovodíme na cestě, která tě zavede do svaté Rusi. Přijmi chválu a úctu, jakou ti vzdává Boží lid, který je v Římě.

Ó pozhánaná mezi všemi ženami, tím, že uctíváme tuto tvoji ikonu v tomto městě, poznamenaném krví apoštolů Petra a Pavla, římský biskup se duchovně spojuje se svým bratrem v biskupské službě, který jako patriarcha je hlavou Ruské pravoslavné církve, a prosí tebe, Svatá Matko, o přímluvu, aby se uspišila doba plné jednoty mezi Východem a Západem, plného společenství mezi všemi křesťany.

Ó slavná a pozhánaná Panno, Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice naše, se Synem svým nás smiř, Synu svému nás doporuč, k Synu svému nás doprovod. Amen.

Bolletino Vaticano 25. 8. 2004

EDITORIAL

V podobnosti o marnotratném synu se objevuje jedna okolnost, které se prakticky nevěnuje pozornost, ačkoliv je velice významná. Syn, který – jak sám přiznal – „zhřešil proti otci“, se dostal do nesmírných obtíží, které bychom mohli pokládat za zasloužený trest. Otec, kterého svou nevďečností a odchodem těžce urazil a zarmoutil, však na jeho „trestu“ neměl ani ten nejmenší podíl. Byl to stav, který si odrodilec způsobil sám. Tato okolnost nejznámější podobnosti je pro nás závažnou připomínkou, že křivdíme Bohu, kdykoliv si o něm myslíme, že se chová podobně, jak jsme zvyklí se chovat my, a že má nachystaný trest pro každého, kdo zhřeší. Prohlašovat o kdejakém neštěstí, že je to Boží trest, je opovržlivé. Daleko rozumnější pro nás bude, když si vždy budeme vědomi,

že jakékoliv porušování Božího zákona je i závažným narušením přirozeného řádu a takové narušení se samo o sobě i bez zvláštního Božího zásahu musí dříve nebo později obrátit proti nám. To platí „v malém“ pro jednotlivce či pro rodiny, ale i „ve velkém“ pro velká společenství, celé národy i světadily. Přes všechny naše znalosti nejsme schopni zvážít a domyslet všechny souvislosti a důsledky svého zlého jednání, a to tím spíše, že mnohdy se příčiny kalamitních situací kupí dlouhodobě a jakoby skrytě a pak pojednou překvapivě propukají. Bůh, nejmoudřejší a nejdobrotivější Tvůrce, učinil moudře a s láskou všechny věci a není nic bláhovějšího a osudnějšího, než nedbat jeho vůle a počínat si svévolně, ať je to cokoli.

Pokračování na str. 7

Boží radost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Radujte se se mnou,
protože jsem našel ztracenou ovcí.**

Dosud jsi byl svědkem toho, že Ježíše vyhledávali především nemocní všeho druhu, aby si vyprosili uzdravení. Nyní za ním přicházejí veřejní hříšníci, a to v takovém počtu, že se to zákoníkům a farizeům zdá nápadné a vyvolává to jejich nelibost. Tito samolibí Pánovi kritikové netuší, jak velkou bolest mu svým nepochopením a svou domýšlivostí působí. Jestliže jim jejich zatvrzelost nedovoluje, aby porozuměli jeho dnešním podobstvím, ty si vyprošuj od Ducha Svatého pomoc, abys je vyslechl s pravým užitkem. Bůh ti dnes odhaluje, co je zdrojem jeho největší radosti:

Nemůže-li se těšit z naší věrnosti, o to více se raduje z našich návratů.

Jeho výmluvná podobství ti mohou být velice blízká, protože se dovolávají tvé vlastní zkušenosti. Kolikrát jsi už zažil radost, když jsi našel to, co ti bylo nade vše drahé a co se zdálo být nenávratně ztraceno. Je to totiž radost, která má svůj původ u Boha: vynalézavá moudrost jeho lásky nachází své největší potěšení v tom, že na naši hříšnost odpovídá svým milosrdenstvím. Právě tato Boží vstřícnost vůči provinilým, kteří zatouží po návratu, vyzařuje z Ježíše do té míry, že k němu láká právě ty, které židovští předáci povýšeně odsuzují a zavrhuji.

Jak dokáže jeho milosrdná láska proměnit hříšnost v dobro, ukazuje ti na svém apoštolu, který se přiznává, že byl *rouhač, pronásledovatel a násilník*, který horlivě stíhal Kristovu církev: *Proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus prvně na mně ukázal celou svou shovívavost.* Ale již ve Starém zákoně dal Bůh najevo, jak je nakloněn slyšet prosby svých služebníků, kteří se dovolávají jeho dobroty vůči nevěrnému lidu. Když Boží hněv oprávněně vzplál proti nevděčnému národu, protože zcela zapomněl na svého Zachránce Hospodina a klaněl se zlatému teleti, dokázal ho Mojžíš ukonejšit, aby od trestu upustil. Ukazoval přitom na velké skutky, které Hospodin již pro svůj lid vykonal a které by jeho trestem přišly nazmar. Dobrodiní, které nám věčný Otec prokázal tím, že obětoval vlastního Syna, je mnohem větší dar než kdysi exodus. Můžeš se tedy dovolávat mnohem větší lásky než Mojžíš, když tišil Boží hněv.

Ti, kteří jsou svěřeni tvé péči, nejsou ti dáni proto, aby ti v první řadě působili radost, ale

aby měli v tobě zastání u Boha. Ať se ti jeví jakkoliv *tvrdá jejich šije*, myslí na to, že čím více bloudí, tím více potřebují, aby se jich u Boha zastávala tvoje trpělivost a dobrota. Čím bolestněji se tě dotýká jejich nevěrnost, tím upřímnější a opravdovější ať je tvá pohotovost k odpuštění. Bůh se totiž nikdy nedá zahanbit svým tvorem, ale projeví pak svou slitovnost ještě v daleko hojnější míře. Nehledej svou radost jinde než tam, kde ji hledá Bůh, totiž v odpuštění: to je přece společné všem jeho dnešním podobstvím, že ústí do radosti: *hodujme a budme veselí.*

Z dnešního Ježíšova poselství můžeš čerpat novou útěchu i při skličujícím pohledu na hříšný svět. Bůh nečeká na to, abys za ním přicházel a předkládal mu svou rozhořčenost nad spoustou hříchů, které se stále více kupí kolem tebe. Viděl je dříve než ty a vidí daleko zřetelněji ve vši jejich hrůze a ohavnosti. Nežaluj mu proto na svůj lid ani na jeho pastýře, kteří mu představují falešné bohy. Ta zkáza, která tě tak pobuřuje a naplňuje zármutkem, se může díky Boží slitovnosti proměnit v tím větší radost, čím je hroznější. Třeba se ti zdá, že tu už panuje poměr přímo opačný, 99 ovcí ztracených proti jedné věrné –, nikterak nezoufej: nechystá si tu Bůh právě tu největší radost z největšího návratu ztracených dětí? Máš tu tedy velkou příležitost na její přípravě spolupracovat: Odpouštěj velkodušně všem, především pak těm, kteří přímo tebe nejvíce zranili a zarmoutili. Potvrď upřímnost svého odpuštění *modlitbou a postem*⁽¹⁾, a vyprošuj všem bloudícím milost, aby si v *daleké zemi* nejen uvědomili svou bídu, ale především se rozpomenuli na hojnost, která je pro ně vždy připravena v Otcově domě. Vyhližej bloudící s láskou a toužebně jim *vyběhni v ústřety*, ještě když jsou daleko. Tak jim pomůžeš snáze znovu najít otcovský dům a hlavně uvěřit, že je tam čeká otevřená Boží náruč.

Nepřehlédni však nebezpečí, jakému jsou vystaveni ti, kteří otcovský dům nikdy neopustili: to, co Otcovi působí největší radost, může je pro jejich sebelásku naopak naplnit nespravedlivým rozhořčením. Můžeš se snad domnívat, že láskou prokázanou kajícím bratru se ti děje křivda? Připoj se proto k Otcovi a k andělům, kteří se s ním radují z návratu ztraceného dítěte, a nekal jeho radost sobeckým nepochopením, které by tě dělalo cizincem v jeho domě.

Otče, stvoř mi čisté srdce, otevři mé rty a má ústa zvěstují tvou chválu!⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 9,29; ⁽²⁾ resp. žalm 50

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 32,7–11.13–14

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Step do lů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětuji mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“ Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šije. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země? Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“ A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2. čtení – 1 Tim 1,12–17

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli dříve jsem byl rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému, buď čest a sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium – Lk 15,1–32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji ne-

Pokračování na str. 11

Ježíš mi ukázal svou milosrdnou lásku

Svědectví Barbary Baumgartenové

Jmenuji se Barbara a narodila jsem se jako jedno z dvojčat. Krátce před našim narozením zemřel náš otec. Matka tím byla tak šokovaná, že nás odmítla a odevzdala nás do domova.

Až do šesti let jsme s bratrem prožívali v domově skutečně krásná léta. Jedli jsme z jednoho talíře, spali na jednom lůžku a všechno dělali společně. Ale můj bratr byl velice nemocný a přeložili ho do jiného domova. Toto rozdělení na mě způsobilo, jako by mi někdo odňal polovinu mé osobnosti. Byla jsem z toho smutná a osamělá. Můj bratr umřel ve věku 6 a půl roku. Stále jsem plakala a stáhla jsem se do sebe. Když mi sestry františkanky řekly, že Alexander je v nebi, začala jsem si s ním povídat a vedla jsem samomluvu.

O velkých svátcích, jako byly Vánoce, nebo o prázdninách, brali si rodiče své děti domů. Jen několik jich zůstalo v domově a já jsem patřila mezi ně. Právě v tu dobu jsem si uvědomovala, jak velice mi scházejí moji rodiče – neznala jsem ani otce a ani matku. Stalo se ze mne obtížné dítě, zlostné a svévolné. Často si se mnou sestry, které se staraly o 250 dětí, nevěděly jiné rady, než že mě zavřely do stáje. Tyto zážitky mě těžce zraňovaly a já jsem už nemohla věřit, že je nějaký dobrý Bůh. Všechny pokusy sester o moji náboženskou výchovu ztroskotaly.

V srdci jsem měla stále hlubší touhu po rodině, zvláště po matce. Když mi bylo dvanáct let, byla jsem operována na zádech, protože jsme při porodu byli s bratrem srostlí a ještě nebylo všechno v pořádku. Operace byla těžká a zdálo se, že zemřu. Když za mnou přišel lékař a ptal se, zda mám ještě nějaké

přání, řekla jsem, že bych chtěla maminku, ale ještě jsem ji ani neviděla. Lékař se věci ujal a za pomoci úřadu pro mladistvé matku vypátral. Když se matka dověděla, v jaké jsem stavu, přišla za mnou na kliniku. Když konečně stála přede mnou, nemohla jsem jí uvěřit, protože byla bílá a já jsem měla tmavou pleť. Když mi řekla, že je moje matka, podívala jsem se na ni a řekla: „Ne, neznám tě, ty jsi cizí žena.“ I pro ni to byla těžká situace. Zůstala u mě jen krátce, protože jsme nevěděly, o čem máme spolu mluvit.

Po dalších třech letech mě chtěla matka vzít k sobě domů. Bylo mi tehdy 15 a půl, ale ne-

rozuměly jsme si. Po roce, když jsem chodila do rodinné školy, jsme to spolu ještě jednou zkoušely. Ale nešlo nám to spolu. Dva měsíce stálých nedorozumění, pak jsem odešla a nastoupila do práce. Zapadla jsem do všelijakých part a zkoušela jsem drogy, ale Bohu díky jsem je nesnášela. Pak jsem se pokoušela tišit různými tabletkami, abych zapomněla na každodenní smutek. Můj život ztratil všechny smysl. Hledala jsem vnitřně ně-

co, co jsem ještě neznala. Říkala jsem si: Jsem už příliš dlouho na světě a nevím proč. Nejhorší bylo, že jsem strašně toužila po matce, a když jsem uviděla nějakou ženu, jak něžně jedná se svými dětmi, propadala jsem do světa snů a představovala jsem si, jako by to byla moje matka, která si pro mě brzy přijde. Jistě jsem toužila i po otci, ale ještě více po matce.

Stále jsem poznávala lidi, kteří mi chtěli pomoci, také jednoho psychologa, který mi nabídl terapii. Ale ty rozhovory mi nic nedávaly a já jsem k němu přestala chodit. V této těžké nouzi, protože jsem si nevěděla rady sama se sebou ani s barvou své kůže, pokusila jsem se dvakrát o sebevraždu, Bohu díky neúspěšně. Ve své touze po lásce a bezpečí jsem měla také nějaké známosti s muži, ale moje srdce bylo dále nešťastné. Uvnitř jsem se zlobila a nedokázala jsem pochopit, jak můžou být druzí šťastní.

V té době mi jedna paní věnovala obrázek „Milosrdného Ježíše“, který se zjevil sestře Faustyně. Ten obrázek mě fascinoval. Ježíšův pohled mě zasáhl do nejhlubšího nitra a vyzařovala z něho na mě jen dobrota, láska a důvěra. Pověsila jsem si jej nad postel a každý večer jsem před ním rozjímal a to mě naplňovalo hlubokou radostí. Večer před spaním jsem řekla: „Ježíši, Ty vypadáš tak krásně! Přítel jako Ty si umím představit.“ Později jsem k tomu ještě přidala: „Ježíši, kdybych měla ještě matku! Potřebuji matku, která by se na mě dívala. Ta moje touha je strašně velká.“ Tu milost mi Ježíš skutečně dal, ale nebylo to ze dne na den, nýbrž krok za krokem. Moje parta, která každý den chodila okolo, se mě pta-

Barbara Baumgartenová
v Medjugorje

la, koho to mám na tom obrázku, a já jsem řekla: „To je Ježíš a já jsem si ho oblíbila.“ I když mi nerozuměli a pokládali mě za hlupáka, já jsem na tom trvala. Dříve jsem mívala strašidelné sny. Od té doby, co tu visel obrázek, sny přestaly.

Ta paní, která mi dala obrázek, mě zavedla k jednomu knězi, který mi pomohl uspořádat můj rozháraný život. Pomohl mi vyzpovídat se, naučil mě vážit si svátostí. A Bůh mi posílal do cesty lidi, kteří mě brali s sebou do kostela a vysvětlovali mi různé věci víry.

Po nějaké době se mě kněz zeptal, zda bych se nechtěla zasvětit Panně Marii. Řekl mi, že když se jí zasvětim, budu jejím dítětem a nikdy se už neztratím. Pokusila jsem se modlit celé toto 33denní zasvěcení. Byl to pro mě čas, ve kterém jsem měla mnoho vnitřních bojů. Ale v poslední den přípravy na zasvěcení jsem měla sen, ve kterém se mi představila překrásná žena a mně bylo zcela jasné, že je to Matka Boží. Byla jsem malé děvčátko a ona mě vzala za ruku. Dívala jsem se na ni a byla jsem tak rozradostněná a šťastná ve svém srdci, že jsem u matky. Pak jsem se na ni podívala a řekla jsem: „Gell, nikdy mě neopouštěj!“ Ona se na mě usmála a řekla: „Ne, nikdy tě neopustím!“ Bylo to pro mě potvrzení, že mě Matka Boží přijímá za své dítě a že já ji musím přijmout za matku.

Bůh dále působil v mém životě a já jsem např. při jedné pou-

Hodnoty, které jsou ohroženy

Evropské hodnoty, jako svoboda, rovnost a bratrství, mají svůj původ nikoliv ve Francouzské revoluci, ale v Kristově poselství. Když jsou odtrženy od svých kořenů, rostou jako divoký pleveľ, jsou zvráceny ve svůj opak, jak ukazuje kolínský arcibiskup.

ti mohla spatřit v jediném okamžiku všechny hříchy svého dřívějšího života. Přitom mi byla darována hluboká lítost, musela jsem plakat a v tom okamžiku jsem svěřila Ježíši celý svůj život. Pán mi ukázal svou milosrdnou lásku. Bylo to tak nepopsatelné, že pro to nemohu najít slov. Když jsem se vrátila domů, vyklidila jsem svůj pokoj, vyházela všechny desky se špatnou hudbou, koupila jsem si kříž a sochu Matky Boží. Poprosila jsem Ježíše, aby všechny dřívější přátele, kteří by mě mohli strhnout zpátky, ode mne vzdálil. A skutečně, všechny tyto styky se přerušily. Další dar, který mi Bůh udělil, bylo hluboké vnitřní uzdravení. Mohla jsem odpustit všem lidem, kteří mě zranili, zvláště své matce a řadovým sestřím, a za to jsem obzvláště vděčná.

Zasvěcení změnilo tolik věcí v mém životě. Především utišilo moji touhu po matce, a to tím více, čím více jsem se ponořila do Matky Boží. Ona se stala mou skutečnou matkou. Samomluvy se zemřelým bratrem ustaly. Tyto rozhovory jsem nyní vedla s Ježíšem a Marií. Prosila jsem Ježíše, aby mě zbavil závislosti na mém zemřelém bratru, který byl jediný, kdo mě měl rád. A skutečně se mi dostalo osvobození. Pán mi dal tento dar skrze Marii.

Nebe se stalo mojí rodinou. Maria je mou Matkou, všechny své potřeby a záležitosti svěřuji jí. Bůh se mi stal otcem, Ježíš mým přítelem. Rozumí mi a miluje mě takovou, jaká jsem. A tuto lásku mohu předávat také svým bližním. Duch Svátý je můj vůdce, vede mě po všech cestách. Za to jsem mu velice vděčná.

Milý Ježíši, Ty jsi řekl sestře Faustyně: Kdo uctívá a miluje můj obraz, tomu daruji své milosti. O to jsem se mohla přesvědčit.

*Z Medjugorje aktuel 3/2004
přeložil -lš-*

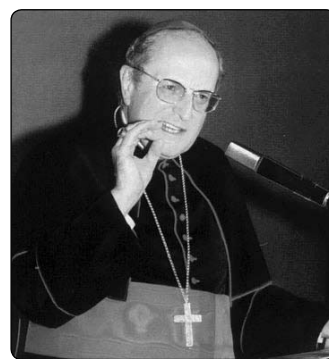
V současném společenském kontextu převládá v Evropě pochmurný obraz člověka. Všechno velké a svaté je předem podezřelé a musí být strženo z podstavce a prozkoumáno. Morálka platí za pokrytectví a štěstí za sebeklam. Zkrátka kdo důvěruje v krásu a dobro, je buďto trestuhodně neuvědomělý nebo sleduje zlé záměry.

Podezírání je základní mravní kategorie, nejpřiměřenější jednání. Demaskování je největší společenský úspěch. Nejdůležitější povinností je společenská kritika. Nebezpečí, která nás obklopují, není možno označit s dostatečným důrazem jako hrozná a do nebe volající.

Nicméně záliba v negativním není bezmezná. Existuje současně povinný optimismus, který nesmí být beztrestně narušován. Kdo by chtěl např. vyjádřit názor, že „ne všechno v novodobém vývoji je správné, že v některých bodech by bylo zapotřebí ohlédnout se na společnou moudrost světových kultur“, zvolil údajně špatný druh kritiky. Ocitne se v rozhodné palbě obrany novodobých základních rozhodnutí a přesvědčení, že základní linie duchovního vývoje se nazývá „pokrok“. Všechno dobro spočívá v budoucnosti a nikde jinde. To se při všem, co se jeví jako negativní, nesmí popírat.

Jedno z rozhodnutí, které má nejzávažnější důsledky pro novověk, je odmítnutí transcendence, to znamená Boha. Naše Evropa byla donedávna označována přívlastkem „křesťanská“. Hovořili jsme stále o křesťanské Evropě, o křesťanském Západu. Evropská kultura a civilizace nesou ve svém lůně značný počet základních lidských hodnot, které mají svůj zdroj jednoznačně v evangeliu.

Evropský humanismus však již není zdůvodňován křesťanským pohledem na svět, ve kterém je Bůh Stvořitel nejvyšší zárukou těchto hodnot a norem. V evropské přítomnosti schází vztažný bod, který pro tyto hodnoty představuje absolutno, totiž Bůh. Opírají-li se nyní evropské humanistické hodnoty a ideje samy o sebe a nikoli o tento společný vztažný bod, o toto vědomí absolutna, pak je to nejen politováníhodné, ale také krajně nebezpečné.

Vylučují totiž současně zcela přirozeně jedovaté látky, které pozvolna zamořují a otravují tkáň našeho křesťanského Západu, takže společenský řád západní společnosti musí nutně zkolažovat. Zde platí biblická slova: *Kdo neshromáždí se mnou, rozptyluje (Mt 12,30).*

Odpojení hodnot od transcendentního vztahu, od Boha, není nějaké neutrální rozhodnutí, nýbrž představuje ohrožení. Naše evropská přítomnost nese v sobě takové početné a rozmanité zárodky smrti, které otravují zdravý organismus a přivádějí ke kolapsu. Nesmíme se dát ovlivnit výroky jako: „Ty jsi kulturní pesimista“. *Pravda vás osvobodí, (Jan 8,32),* říká Písmo svaté. Proto se musíme postavit čelem k analýze přítomnosti takové, jaká je.

Vůle přiznat a zajistit jednomo každému autentická práva,

obsahuje také závazky ze strany druhých a společnosti, tj. státu. Tato záruka práv každé jednotlivé osoby může vést také k bezmeznému individualismu, ve kterém pak jedinec žije tak, jako by své vlastní rodině, své zemi, svému státu, své společnosti a své církvi nebyl ničím povinen. Dokonce se domnívá, že jsou to ti druzí – rodina, společnost, církve – kteří mu všechno dluží. Takový personalismus vede často k nezávanosti, anarchii a narcismu. (...)

Druhý příklad: Všemohoucí přírodní věda se stává velkým ohrožením člověka. Věda v Evropě vedla k tomu, že se výzkumné metody experimentálního výzkumu rozšiřují i do oblasti lidského života, kultury, náboženství, etiky, morálky, výchovy a vědní lidí. Došlo tu k nejnešťastnějšímu přenosu, protože aby člověk mohl žít a přežít, potřebuje všechno lidské od přirozenosti trvalost, stabilitu, jistotu, absolutno, posvátno.

Nyní se však oblast vědy a technologie řídí zásadou: to, čeho bylo dosaženo, rychle stárne, všechny zásady a základy jsou ustavičně zpochybňovány a nahrazovány hypotézami a idejemi. Do popředí vystupuje relativismus a pluralismus, které není možno přenášet na člověka, aniž by to pokrivilo jeho tělo a duši, takže nakonec umírá.

Naše otázka tedy zní: Může evropský člověk vlastními silami vypočítat a překonat všechny tyto jedy? Nebo může doufat v hluboké uzdravení teprve tehdy, až evropské hodnoty opět najdou své zdroje, svůj společný vztažný bod: transcendentní Absolutno, které nazýváme Bůh?

*Výťah z přednášky
24. října 2003 v Budapešti
Z Vision 2000 - 4/2004
přeložil -lš-*

Africké kořeny latinského křesťanství

Africká církev prvních století hrála důležitou roli při rozvoji západního křesťanství

Profesor Claude Lepelley přednesl v lednu 2003 na symposiu organizovaném UNESCO úvahu o vztahu evropské kultury a jižního Středomoří.

Uvědomit si tuto souvislost je důležité jak pro Evropany, kteří potřebují vědět, že velkou část kořenů latinského křesťanství musejí hledat v jižním Středomoří, tak pro obyvatelé Maghribu, kteří musí uznat roli, jakou jejich předkové hráli v křesťanské tradici, která se dnes jejich zemi jeví tak cizí. Claude Lepelley to vyjádřil slovy: „Západní křesťanství se nezrodilo v Evropě, ale v jižním Středomoří“

1. Latinská křesťanská literatura se zrodila v římské Africe

Nejstarší zachovaná latinská díla křesťanské teologie nebyla napsána v Itálii, Španělsku, Galii ani v Dalmácii, nýbrž pocházejí z Kartágu. V době Tertulianově psali autoři v severním Středomoří ještě v řečtině. Činil tak Klement Římský. Také Irenej († cca. 200), když přišel ze Smyrny do Lyonu, napsal svůj traktát *Adversus haereses* v řečtině, podobně Hypolit.

První známý latinský autor vedle Tertuliana je Minucius Felix. Za první latinské traktáty děkujeme Tertulianovi. I když sám nevytvořil celý křesťanský slovník latinské řeči, jeho dílo představuje podstatný křesťanský *corpus* této řeči.

Druhý západní Otec, který nám zanechal latinsky napsané dílo, Cyprián († 258), byl rovněž Afričan. Napsal své dílo více než sto let před Hilariem z Pontu († 367) a Ambrožem Milánským († 397). Také Arnobius († cca 327) byl Afričan, stejně jako Lactancius, který zemřel 325. Ten vyučoval latině v Nikomedii, kde císař Dioklecián zbudoval své hlavní město, tedy uprostřed řecké kultury.

2. Nejstarší latinský překlad Bible je z Afriky

Ještě dříve než sv. Jeroným přeložil Bibli do latiny, měla již Afrika značnou část knih Bible v latině. Odborníci se domnívají, že první překlady pro židovskou společnost vznikly v severní Africe. I když je později zatlačil Jeronýmův překlad, jejich stopy zůstávají v mnoha knihách, zvláště v Žalmech.

3. První vyprávění o mučednících v latinské řeči

Jinou oblastí nejstaršího křesťanského projevu v latině jsou příběhy mučedníků. Nejstarší zachovaný dokument v latinské řeči je vyprávění o scyllitánských mučednicích (17. července 180). Scylla bylo město v prokonzulární Africe.

Tyto *Příběhy afrických mučedníků* jsou nejstarší dokumenty tohoto druhu a představovaly vzor pro později vzniklé spisy napsané na Západě.

Totéž platí pro hagiografickou literaturu (životopisy svatých). Je to literární druh, který vznikl v Africe a našel pak v celé církvi velký rozvoj. Základ tvořil život sv. Cypriána, který napsal jáhen Pontius.

Známe také život sv. Augustina díky zápiskům jeho přátel Possidia z Calamary a Fulgen-

tia, které sepsal jáhen Ferandus. Životopis sv. Martina vznikl mnohem později.

4. Demografická závažnost africké církve pro latinský Západ

Neznáme sice počty obyvatel v Africe té doby, ale počet biskupství je velice významný. Kolem roku 200 v době prvního koncilu v Kartágu bylo v Africe již 70 biskupství. Ve stejnou

dobu biskupů nepřítomných, můžeme usoudit, že jejich celkový počet činil asi 600. To skýtá pohled na síť biskupství v Tunisku a v Numidii.

Africký vliv byl patrný v Římě již od roku 189, když byl papežem zvolen Afričan jako papež Viktor (189–198). To ukazuje, jaké místo měla Afrika v Římě již na konci 2. století. Tento vliv byl v 3. století ještě větší.

5. Rozhodující vliv sv. Augustina

Tyto prvky by jistě zůstaly bez dlouhodobého vlivu, kdyby nebylo osobnosti sv. Augustina

Kodex Ballialensis, pravděpodobně dílo Lactantia a Tertuliana, rukopis z 15. stol., Oxford

dobu byla v Itálii biskupství jen v Římě, v Miláně a v Raveně. Při druhém koncilu bylo již přítomno 90 afrických biskupů.

Na koncilu v Kartágu v roce 411 činil počet biskupů 279, donatistů bylo 270. Když uvážíme, že na obou stranách bylo mno-

ho obdivuhodného díla. Jeho vliv na Západě až do reformace a jansenismu a vlastně až do našich dnů není třeba dokazovat. Stojí za povšimnutí, že jeho dílo představuje originální syntézu křesťanství, která vedle znalosti řecké patristiky přináší při osobní meditaci zvláštní duchovní zkušenost. S Augustinem dosáhl latinský Západ své teologické nezávislosti a rozvinul tak svou vlastní křesťanskou osobitost. Západ vděčí Augustinovi za metodiku četby biblického poselství.

6. Augustinská mnišská tradice

Mnišství, jak známo, vzniklo na Východě. Na Západě je šířil nejdříve v Panonii narozený sv. Martin. Augustin sám vyprá-

Afrika, zbytky křesťanské baziliky z dob první církve

ví, jak v Miláně díky Ponticiánovi našel některé poustevníky, které pro mnišský život získal životopis sv. opata Antonina († 356). Tento životopis napsal sv. Atanáš krátce po smrti sv. Antonina. To ovlivnilo i sv. Augustina, který po návratu do Afriky založil první místa mnišského života. Přizpůbil pak tento životní styl pro život společenství a jako biskup sepsal řeholi, kterou pak měl převzít Západ jako součást své tradice řeholního života (augustiniani, premonstráti). Odborníci zjistili Augustinův vliv i v řeholi sv. Benedikta.

7. Vliv afrického církevního práva

Claude Lepelley uvádí ještě další oblast, kde je patrný africký vliv, a tou je církevní právo. Koncilní činnost byla v severní Africe živější než v ostatních částech latinského Západu, především ve 3. a 4. století. Závěry těchto koncilů vytvořily *corpus*, který značně ovlivnil církev na Západě, především v gotickém Španělsku.

8. Rozšíření Augustinova díla po jeho smrti

Odborníci předpokládají, že v 5. století měla Itálie znalosti Augustinova díla díky tomu, že toto dílo bylo záhy po jeho smrti

celé v apoštolské knihovně v Římě. Tak se také mohlo zachránit před zničením při vpádu Vandálů do města Hippo. Tak bylo Augustinovo dílo k dispozici v severním Středomoří a doznalo značného rozšíření. Na jedné fresce v Lateránu čteme: „Různí Otcové vysvětlovali různé věci, ale jen jeden to všechno vyslovil latinsky a vysvětlil tajemství silou svého jasně znějícího hlasu.“

Filozofická a teologická závažnost Augustina se stala součástí myšlení evropského Západu. Na podporu tohoto tvrzení můžeme za všechny citovat Jean-Claude Eslina: „Z našeho pohledu spočívá Augustinova velikost v tom, že dokázal v díle, které má více než 90 svazků, vytvořit nikde jinde neexistující most mezi světem starověku a křesťanským světem, který mu dává novou formu. V tomto smyslu představuje Augustin prvního moderního člověka Západu, prvního moderního člověka, který použil rozumu přístupnou filozofickou artikulací a ovlivnil tak naši vnímavost na celá staletí.“ Dominique de Courcelles nazval Augustina géniem Evropy. A tento génius byl Numidán Římské říše. Jaký to výron moudrosti z jihu až k severu Středomoří.

*Podle 30giorni 3/2004
Redakčně zkráceno*

Archeologické zbytky antického města Hippo; jedno z nejstarších vyobrazení sv. Augustina, freska ze 6. stol., Laterán, Řím

Trvalým varováním v tomto směru pro současnou sebevědomou západní společnost by měly být pouštní hroby kdysi kvetoucích civilizací. Spoléháme na svůj pokrok, znalosti a vynálezy, ale stále častěji se přesvědčujeme, že jsme se přepočítali. Bereme dostatečně na vědomí, jak povážlivě pokročilý je stupeň ohrožení naší civilizace? Není oblastí, ve které bychom se nenacházeli na šikmé ploše, a to si navíc troufáme sahat na samotné tajemství života. Jsou tu dva závažné symptomy: Chtěli bychom „vyrábět“ děti podle přání, ale s těmi, které máme, si nevíme rady. Jaké vyhlídky má společnost, ve které stále ubývá dětí, a mezi těmi dětmi, které má, roste nezvládnutelným způsobem zločinnost? To není jen otázka nepřijemnosti, které nám může způsobit dětská zločinecká mafie. Větší problém je, že tyto děti dorostou a budu mít děti. A druhý varovný symptom: Začali jsme masově rozvíjet a legalizovat homosexualitu. Máme slabou paměť. To přece byla poslední fáze jedné civilizace: dvou známých starozákonních měst, která se propadla do solného moře.

Je tu jedna civilizace, která by nás měla obzvláště zajímat, a tou je kdysi kvetoucí křesťanská civilizace v severní Africe. Její živou připomínkou jsou nedobrovolní tzv. titulární biskupové, tedy pomocní biskupové biskupů sídelních. Každý z nich dostal při svém jmenování titul podle některého ze stovek dnes již neexistujících afrických biskupství. Patří mezi ně i biskupství velkého církevního Otce sv. Augustina. Kam se podělí tito křesťané? Církevní dějiny věnují této otázce neprávem málo pozornosti. Oni utonuli v islámu, který je zastihl nepřipravené: nekladli odpor až do krve, přizpůbili se cizímu prostředí a nakonec opustili Krista. Nezanechali po sobě mučedníky, kteří by byli semenem. Nebyli ani teplí, ani studení. Pán pohnul jejich svícem.

V tom je i další varování: Křesťanství se v průběhu dějin setkalo s nejrůznějšími nepřáteli. Žádný mu nezpůsobil tolik protivenství a tolik škod jako islám. Kdysi jsme ho odráželi od našich bran s pomocí Matky Boží. Dnes mu otevíráme brány, protože nemáme dorost a potřebujeme pracovní síly. Kdo se při této nové konfrontaci pokouší uklidnit tím, že v islámu hledá „jiskry Ducha Svatého“, nasadil si brýle mámení. Stejně tak každý, kdo ho chce dávat křesťanům za vzor. Oni se ostentativně modlí a postí, ale my vůbec nevíme, koho uctívají, ke komu se modlí. Jedno je jisté: náš Bůh a Otec Ježíše Krista to rozhodně není. O tom nám Apoštol dal jasné směrnic. Jejich „spiritualita“ je pro nás naprosto nepřijatelná. Je to ve skutečnost třetí tvář totality.

Máme vůči muslimům (a všem nekřesťanům) jedinou povinnost: hlásat jim neohroženě Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtevýchvstalého, a to nejen slovem, ale především životem. Naši těžkou překážkou a obžalobou je ovšem skutečnost, že se muslimové cítí (právem) pohoršeni a ohroženi nezřízeným a nebezpečným způsobem života, jaký se rozmohl v tzv. křesťanském Západě. Čím může být přitažlivá vymírající civilizace? Evropa kdysi křesťanská dnes neví, co si počít s kláštéry, kostely a farnostmi, zítra nebude vědět co s biskupstvími, zatímco vedle vyprazdňujících se chrámů vyrůstají mešity. Není to tak nereálné, že přijde doba, kdy budou v Africe svěceni pomocní biskupové s titulem Mnichova, Prahy, Amsterdamu či Lince.

A přece, kdyby naše hříchy byly jako šarlach, náš Bůh je připraven je vybělit, že budou jako sníh. Vrchovatá míra našich hříchů není pro něho překvapením, ale příležitostí, aby projevil své milosrdenství. Dovolme mu, aby to pro pět spravedlivých udělal způsobem, který překračuje všechno naše pomýšlení, a tak zjevil svou slávu. *-red-*

NOVÁ DIECÉZE V RUSKU UZNÁNA STÁTEM

Ruská diecéze Saratov byla státem právně uznána. Sděлил to biskup diecéze Klement Pickel vatikánskému rozhlasu. Diecéze byla založena před dvěma roky. Právním uznáním se diecéze stává právnickou osobou... Může si zvat zahraniční hosty a budovat své vlastní struktury. Biskupa Pieckela zatím pokládaly úřady pouze za „faráře“ v městě Marx. Oficiálně nebyl před úřady nikým. Nyní se čeká ještě na právní uznání diecéze Novosibirsk a Irkutsk.

Před „novým světovým pořádkem“

Jak chápe islám „mezináboženský dialog“

V celostránkovém článku uvádí Frankfurter Allgemeine Zeitung, jak rozdílně pohlížejí křesťané a muslimové na „mezináboženský dialog“. Opírá se přitom o výpovědi učence pro otázky náboženství na univerzitě Al-Azhar, která platí za nejvyšší učitelský úřad sunnitského islámu.

„Hranice islámské teologie spočívají v představě, že text Koránu je výsledkem doslovné inspirace, a to také představuje rámec, ve kterém je možný nějaký dialog... Autor textu je Al-láh. Až bude v Evropě dostatečně znám islám, bude islamizace Evropy jen otázkou času. Židé a křesťané své spisy zfalšovali,“ prohlásil Fatallah. „Pravdu o svatých knihách Židů a křesťanů znají jen muslimové, protože pravda o těchto spisech stojí jen v Koránu.“

K mezináboženskému dialogu se obě strany scházejí jednou ročně střídavě v Římě a v Káhi-

teistickými náboženstvími“ a „nejvyšší šejk univerzity“, prohlásil několik týdnů po 11. září sebevražedné atentáty za principiálně správné a označil v dubnu 2002 Židy za „nepřátele Boha a potomky vepřů a opic“. Arcibiskup Fitzgerald přesto bilancuje: „Mezináboženský dialog přinesl církvi velmi mnoho. Otevírá naše oči pro obdivuhodné cesty, jimiž může Bůh vstoupit do srdce každého člověka.“

Co znamenají mešity v Evropě

Káhirský znalec Koránu Fatallah prohlásil v uvedeném článku FAZ: „Mohamed je pečeti

veřejnosti. V Egyptě je tento názor v módě. Tolerance zde platí za znamení slabosti.“

300 křesťanských rodin, protože Palestinci vnikli do jejich domů a odtud stříleli na Izraelce. Pak se dostaly jejich domy pod dělostřeleckou palbu a byly rozbořeny. Jiní muslimové se chodí modlit na pole křesťanů a pak prohlásí, že se touto islámskou modlitbou stala islámským teritoriem.“

Islámská mešita v Římě

ře. „Témata, o kterých se diskutuje, určuje Al-Azhar.“ Prezident Papežské rady pro mezináboženský dialog arcibiskup Fitzgerald ví: „Jelikož islámská strana předpokládá, že křesťanské a židovské spisy jsou zfalšované, není možno vstoupit do vyváženého teologického kontaktu. Korán například učí, že křesťané věří ve tři bohy, boha otce, a matku bohyni (Marii), kteří fyzicky pohlavním způsobem zplodili třetího boha (Ježíše). Řím by rád mluvil i o těchto věcech. To však troskotá na blokadě ze strany Al-Azhar.“

Šejk Tantavi, „nejvyšší vůdce výboru pro dialog s mono-

proroků. To znamená, že náboženství a kultury jsou Koránu podřízeny. Již Korán si přeje, aby vedle kostelů a synagog byly budovány mešity, které mají přesahovat ostatní sakrální stavby. »Alláh je velký« je pětkrát denně výzva pro nevěřící, aby si byli vědomi, že jsou menšinou. Požadavek muslimů, aby na dómském vrchu ve Freisingu byla ve jménu tolerance vybudována mešita, ze které má zaznívat islámská výzva k modlitbě, je pro arabskou veřejnost jasným znamením postupu islámu. »Když to vaše zákony neumožňují, tak změníme vaše náboženství s těmito zákony,« to je vůdčí nit ve

V Egyptě byla ihned po rozšíření islámu v 7. století zavedena „transformace společnosti a kultury“, na jejímž konci byla dekretem nařízena výměna koptické řeči za arabštinu. S tím bylo spojeno i zrušení křesťanské víry, která určovala kulturu této země takřka 700 let. Žádná učebnice v zemi se nezmiňuje o křesťanské kultuře, která vládla v zemi před jejím dobytím Araby. Ještě dnes jsou koptičtí křesťané na ulici a na pracovišti utlukáni, protože nechtějí nebo nemohou zaplatit Koránem předepsaný poplatek pro islámské vládce (FAZ 15. 5. s. 45).

Islám – dezolátní stav vzdělání

Diplomat Vatikánu v Jeruzalémě uvádí: „Z Betléma se v minulém roce odstěhovalo

A dále čteme ve FAZ: „Zde je ukazatel dezolátního stavu vzdělání: Ačkoliv arabsky mluví 284 mil. lidí a řecky jen 11 milionů, je do řečtiny přeloženo ročně osmkrát více knih než do arabštiny.“ To je zpráva OSN. Vatikánský diplomat v Káhiře sděluje: „V egyptských médiích se hovoří o tom, že auto a televizi vynalezli muslimové. Kdyby většina lidí věděla, že tyto věci vynalezli křesťané, odmítali by je používat.“ Za tím stojí teorie, která platí i na Al-Azhar: „Když Alláh seslal Korán v určité době, pak společnost v té době je taková, jakou si Bůh přeje. Islámská společnost se proto nemá vyvíjet ani vpřed, ani vzad, nýbrž zůstat taková, jaká byla v době prorokově.“

Z Komma 23/2004
přeložil -ls-

KONEC KLÁŠTERA

Po 422 letech byl v neděli 22. srpna uzavřen kapucínský klášter Stans ve Švýcarsku. Biskup Amadée Grab sloužil při této příležitosti slavnostní mši, které se účastnilo 1500 věřících. Klášter obývali kapucíni nepřetržitě od roku 1582. Nyní musel být uzavřen pro nedostatek dorostu.

TÁDŽIKISTÁN

Muslimské ženy nadále nesmějí vstupovat do mešit, aby se tam modlily. „Je třeba zachovat odstup,“ rozhodl islámský koncil. Ve většině mešit není zřízen oddělený vstup, tím méně oddělený prostor. Ženy se proto mohou modlit jedině doma.

Ženo, to je tvůj syn!

Kristovo nanebevstoupení k Otcí znamená závěr Ježíšova historického období na zemi a počátek nového období, období Ducha Svatého, který povede apoštoly a všechny věřící všech dob, aby vydávali svědectví přede všemi lidmi „až do konce světa“ (Sk 1,8).

Svěření Matce

Také nanebevstoupení obsahuje v sobě trochu smutku a stesku, že už nemůžeme požívat Ježíšovu fyzickou přítomnost tak, jako když obcházel všechna města a vesnice, učil v jejich synagogách. hlásal radostnou zvěst o Božím království a uzdravoval každou chorobu (Mt 9,35), zůstává nicméně slavnostní událostí, protože silou zákona solidarity, která spojuje údy s tělem, také „tělo“ našeho lidství bylo pozdviženo s Kristem v den nanebevzetí a toto pozdvižení se uskutečňuje již v této pozemské fázi v naději jeho posledního dovršení.

Ale Ježíš neodešel tak, že by nás zanechal samotné a bez úkolu. Především nám zanechal svou Matku: *Ženo, to je tvůj syn!* a slíbil nám Ducha Svatého, který zpřítomňuje Krista hlubokým a tajemným zapojením do života věřících. Jsme tedy svěření do mateřské péče Maminky samého Ježíše, která nám bude pomáhat, abychom dozráli jako Boží děti a Kristovi učedníci; a společně jsme svěření božskému působení Ducha Svatého. Ten bude s námi jako Utěšitel, který udržuje náš život aktivní v očekávání návratu Páně na konci časů, bude naším Zastáncem, který nás posiluje v našem boji proti světu a proti Bohu nepřátelským silám, abychom se nedali svést falešnou trojicí peněz, moci a rozkoše. A konečně bude naším Učitelem, protože nám připomene všechno, co nám Ježíš řekl ve svém evangeliu.

Dary Kříže

Svou Matku nám dal z kříže jako svou poslední a drahocennou závěť: *To je tvá matka!* On, který nám již dal svého Otce jako

otce našeho, nyní nám dává také matku. Na kříži nám totiž dal také Ducha: v okamžiku smrti vdechl na Marii a učedníka, kterého miloval, a tak zrodil Církev a po svém zmrtyvýchvstání to oznámil způsobem ještě výslovnějším při setkání s učedníky, když na ně vdechl a řekl: *Přijměte Ducha svatého; komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou* (Jan 20,22-23). A ještě viditelnějším způsobem to učiní o Letnicích, když ho vylije jako plameny, které spalují, očišťují a posvěcují a činí z učedníků věrohodné, odvážné a výmluvné svědky Pána Ježíše a jeho evangelia.

Právě před svým odchodem nám Ježíš slíbil sílu svého Ducha a zanechal nám tak svět jako pole práce. Království Boží se rozkládá celými dějinami a my jsme přijali od Pána Ježíše nejkrásnější závazný úkol pokračovat v jeho díle Božího zjevení a jeho spásy, abychom byli jeho svědky až do konce světa.

Mariin dům a škola

Když nám Ježíš dal Marii za Matku, znamená to, že jeho učedníci se musí formovat v její škole a v jejím domě, tj. v Nazaretě, ve škole naslouchání Božímu slovu s Písmem v rukou, ve škole rozlišování Boží vůle a otevření mysli, srdce i lůna jeho přijetí a vtělení.

Mariina škola je školou v Betlémě, školou, kde rozjímáme v úžasu o tajemství, snažíme se pochopit a uchovat ve svém srdci, tím, že očekáváme s trpělivostí hodinu, kdy se nám Bůh zjeví tváří v tvář.

Dům a škola Mariina je ona v Jeruzalémě, škola věrného plnění zákona a odhalování tajemného Ježíšova plánu, který jako

meč proniká stále hlouběji do tajemství osoby Božího Syna.

Mariinou školou je znovu dům v Nazaretě, který se stal skrytým, ale vyznačuje se nejvýznamnějším úkolem, jaký byl kdy člověku svěřen – výchovou syna jako pravého člověka a pravého Boha.

Domem a školou Mariinou je Kalvárie, kde se Maria představuje jako ta, která Otcí odevzdává toho, který jí patřil, a přijímá na oplátku jako odkaz a poslání, jako dar a úkol ne jednoho syna, ale všechny lidi světa a získává tak nové důvody, aby pokračovala v životě.

Mariinou školou je konečně Večeřadlo, kde se zakládá Církev, živená modlitbou a očekáváním Ducha Svatého.

Láska, která se stává dějinami

Úryvek evangelia, který nám ukazuje Marii u paty kříže, jak přijímá učedníka za syna a naopak, připomíná vyprávění o svatbě v Káně, kde se objevuje Ježíš, učedníci a Maria a anticipují v určitém smyslu novou smlouvu, kde je hojnost vína spásy, aby potěšilo provždy život všech lidí.

Scéna Marie u paty kříže připomíná také onu stránku Geneze, kde je slíben po prvním hříchu Spasitel, který přijde, aby uskutečnil obdivuhodný Boží plán s člověkem: *Neprátelství položím mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím: ona ti rozdrtí hlavu a ty budeš činit úklady její patě* (Gn 3,15). Církevní Otcové četli tento text jako první zprávu o vítězství Mesiáše a ženy nad zlem. Tento závěr dává kontext k pochopení celé Bible.

Dějiny požehnání, které začínají Abrahámem, v němž dojdou požehnání všechny čeledi země (Gn 12,3), mají své naplnění v Kristu, členu Abrahámovy potomstva, ale současně předku nového lidstva, schopném porazit hřích a smrt.

Nové stvoření popisuje Izaiaš slovy *Kojenec si bude hrát nad děrou zmije, nemluvně sáh-*

Don Pascual Chávez

ne rukou do nory jedovatého hada (Iz 11,8) – I had bude v míru s novým lidstvem a bude tak smazána původní kletba.

Konečně symbol boje mezi hadem a potomstvem ženy je znovu uveden a obohacen v Apokalypse (12), která nám představuje symbolickou meditaci o lidských dějinách, o stvoření a vykoupení: dějiny postupného pádu lidstva, pro jehož nápravu Bůh spasitelně zasahuje.

A je to tedy Maria, které bylo svěřeno lidstvo, aby je obnovila působením Ducha Svatého. Ona působí záznaky s těmi, kteří podobně jako Jan ji berou do svého domu, aby je přivedla k přijetí života podle Božího plánu, jak to čteme u sv. Pavla: *Požehnanán buď Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás naplní veškerým duchovním požehnáním v Kristu.*

Naše vyvolení, abychom byli svatí a neposkrvnění, předurčení, abychom byli adoptivními Božími dětmi, výzva, abychom se stali dědici Krista, „Božím snem“ uskutečňovaným tolika lidmi, kteří v to uvěřili, to je vysoké měřítko normálního křesťanského života.

Nejnovějším příkladem pro celou salesiánskou rodinu jsou životy Dona Augusta Czartoryského, sestry Eusebie Palominové a Alexandry da Costa, blahoslavených Církeve a představovaných jako vzor lidského a křesťanského života. Znamením okouzujícího vyzářování svatosti je příklad Dominika Savia a Laury Vicu i ti, jejichž jubilea vyvolala u mládeže velké nadšení a horoucí touhu stát se jim

podobnými. Obrazem je ostatně svatost Dona Boska, matky Mazzerellové, podle nichž tisíce a tisíce lidí formují svůj vlastní život. Mariino mateřství plodí svatost a naše synovství se ověřuje právě v ní.

Děkujeme proto Marii, že se stala matkou, vychovatelkou svatosti členů naší rodiny a tolika lidí na celém světě, kteří hledají a pěstují semena dobra, pravdy a krásy.

Svět bez Matky?

Lidstvo je tedy svěřeno Marii, aby je osvobodila, aby nezpráchnivělo a neskouzlo do propasti, odkud není návratu, jak jsme to viděli v tolika a tolika scénách obětí terorismu, mučení a věznění v Iráku, popravování rukojmích, masakrů izraelských vojáků, nemluvě už o tisících případů tragédií nedbání lidské důstojnosti, z čehož je možno poznat, kam až může dojít člověk, který žije bez Ducha a bez Matky, ponechán jen přirozeným sklonům, které nezaměřují své síly k dobru. Nespravedlnost má vždy svou dramatickou dvojí tvář: činí nelidskými ty, kteří se jí dopouštějí, a odlidšťuje ty, kteří jsou její obětí.

Marii bylo svěřeno lidstvo, do její mateřské náruče bylo vloženo ztrápené tělo jejích dětí. Proto prosme Marii, aby aktivně zasáhla v této obtížné fázi dějin a zachránila lidstvo od záhuby.

Jsme dnes v jejím domě, domě Dona Boska a domě našem, abychom se jí zasvětili a přijali ji do svého domu, do našich rodin a společenství, abychom jí zasvětili celé lidstvo a prosili ji, aby nepřestávala být matkou zvláště těch, kteří jsou nejvíce ohroženi barbarstvím všeho druhu, jež deformuje lidskou tvář dospělých i mládeže, aby nám pomáhalo uskutečnit Boží sen o našem posvěcení.

Maria Pomocnice, Panno Dona Boska, Panno těžkých dob, oroduj za nás.

*Z Maria Ausiliatrice 7/2004
přežil-lš*

Matka mnoha slz

Svatá Monika - ochránkyně matek a vdov

Mnoho matek dnes prožívá těžké časy. Ale ani doba, kdy žila svatá Monika, matka sv. Augustina, nebyla pro ni lehká. I ona se mnoho natrápila kvůli svému synu Augustinovi.

Je obtížné spát klidným spánkem pod jednou střešou s dospívajícím synem. To proto, že některé způsoby chování synů jsou zdrojem nepokoje, starostí, úzkostí a slz.

Vychovat syna nebo dceru v předindustriální venkovské oblasti přinášelo s sebou méně problémů než dnes. Naše postmoderní společnost (někteří připojují i postkřesťanská) je silně poznamenaná konzumismem. Díky finanční podpoře rodičů, často nekriticky velkodušné, plavou mnozí mladí v tomto moři velmi spokojeně. Snadno získané peníze a dosud nevyzrálá osobnost, jak pokud jde o poznání hodnot, tak pokud jde o vlastnosti vůle, způsobují, že se mladí lidé stávají obětí požitků, kouření, alkoholu a drog, agresivních a nebezpečných zábav, které mohou vyústit až do prostituce a AIDS. A prvními, koho trápí takové tragédie, jsou rodiče.

Některé matky pláčou pro své děti, které se staly obětí sekt, otroky hazardních her, podléhají vlivu špatné společnosti a dostávají se na scesti i do konfliktu se zákonem. Jiné pláčou pro své děti, které skončily vlastní vinou ve vězení nebo jsou v nemocnici s nevyčísitelnou chorobou, kterou samy nezavinily.

Kolik matek čeká o volných dnech s úzkostí na návrat svých dětí z diskoték a někdy se jich dokonce nedočkají, protože se staly „obětí sobotního večera“.

Všem těmto matkám může přispět na pomoc svatá Monika svým příkladem neochvějně důvěry, obětí a modlitby. **Její syn Augustin poznal, jak velkou zásluhu na jeho obrácení má jeho**

matka svými ustavičnými modlitbami a mnohými slzami. Vypráví o této skutečnosti ve svých Vyznáních: „**Není možné, aby syn po tolika slzách zahynul.**“ A byly to slzy Moniky a syn, který nemohl zahynout, byl on sám, Augustin.

Monika se narodila v Tagaste v dnešním severním Alžírsku v roce 331. Rodiče byli křesťané,

Vidění sv. Augustina a sv. Moniky

kteří se snažili dát svým dětem důkladnou křesťanskou výchovu. Jestliže vychovatelkou Augustina byla jeho matka Monika, pro ni samotnou to byla chůva, která držela v náručí již jejího otce. Tato žena se stala součástí rodiny, těšila se oblíbě a vyznačovala se výborným chováním a moudrostí. Byla pochopitelně již také dosti stará. Augustin ji velice chválí: „**Byla energická a trestala se svatou přísností, když to bylo zapotřebí, a byla také plná moudrosti při poučování.**“

Praxe permissivismu ve výchově, kterou dnes uplatňují mnozí dnešní rodiče, nebyla ve výzbroji této chůvy: byla přísná, ale s rozvahou, kárala, ale taktně, uměla také potrestat, ale spravedlivě. V nejlepších traktátech o pedagogice by neměla chybět kapitola o „spravedlivém trestání“. Už také proto, že dědičný hřích a jeho následky jsou pravdou víry, která nebyla zatím ani škrtnuta, ani překonána moderní techno-

logií. O trestech mluvil také velký vychovatel Don Bosco a používal je při výchově svých chlapců. Augustin říká a chůvě své matky, že byla moudrá při poučování a svědomitá, když bylo třeba ji napravit.

Monika v zajetí vína

Monika se nenarodila svatá, stala se svatou trpělivostí, vytrvalostí a pokorou. V jejím životě se nesetkáváme tak jako u některých jiných světců s příkladnou dokonalostí již od jejího dětství. Měla své chyby a potíže, které se naučila překonávat. Např. Monika si oblíbila víno. A ne málo. Sama o tom později s velkou pokorou vyprávěla svému synu. I to je znamením svatosti: Když ji rodiče, jak bylo zvykem, poslali do sklepa, aby natočila víno, dříve než ho nalila do láhve, trochu ochutnala. Trošku, přirozeně. Na počátku. „Ale pila jsem dnes a zítra, slabost se stala špatným zvykem (dnes bychom řekli závislostí).“ Chůva, které nic neuniklo a která všechno vytušila, měla odvahu zasáhnout. Jednoho dne se pošcorpila s dívkou a vytkla jí, že je „ochmelka“. Dnešní děti by takové chůvě pohrozily tresty a represáliemi, co si to dovoluje a aby se starala o své věci. Monika však výtku přijala a uznala, že nejedná správně, a zbavila se tohoto návyku. Také toto je svatost.

Obrácení manžela

V roce 353 se Monika vdala za jednoho římského patricijce a porodila tři syny. Otec nebyl křesťanem, měl násilnickou povahu a nebyl ani vzorem věrnosti. Žena méně pevná a nábožensky přesvědčená by ihned žádala o rozvod. Monika však zůstala věrná manželství v dobrém i ve zlém, i když nezavírala oči před nepřístojnostmi svého životního druhu. A to bylo její druhé vítěz-

ství: po vínu přemohla i manželka. Byla to bitva trpělivá, bolestná, dlouhá, ale vítězná. Její muž zemřel v roce 371 jako dobrý křesťan díky ustavičným modlitbám a slzám své manželky Moniky. Augustin napsal: „Tak už nemusela plakat nad jeho nevěrností, kterou musela snášet, když ještě nebyl věřící.“ Také to je svatost.

Obrácení syna

Ale největší bolesti a současně největší radosti jí připravil v té době její syn Augustin. Sama ho vychovala v křesťanské víře slovem i příkladem, vložila mu do srdce i na rty od dětství jméno Ježíš, které i přes všechny filozofické a životní proměny nikdy nezapomněl.

Již několik let před manželovou smrtí jí začal tento syn, který byl velice inteligentní, působit velké starosti. Ona sama ho poslala v roce 371 do Kartága, aby pokračoval ve studiu. A právě v tom roce začal Augustin žít jen tak bez sňatku s jednou ženou, se kterou měl později také

Sv. Augustin a sv. Monika na kázání sv. Ambrože

syna jménem Adeodato. Tento poměr bez manželství byl pro Moniku tvrdou ranou: viděla, jak se syn vzdaluje od nauky a pravidel křesťanského života. Přешel také navíc do manichejské sekty. Setkal se s manichejským biskupem Faustem a tím začala jeho filozofická a věroučná krize. Když se vrátil do Tagaste, nechtěla ho Monika nejdříve přijmout do svého domu

a učinila tak, až když ji k tomu přiměl zvláštní sen.

Monika ho ustavičně vyzývala k návratu k pravé víře a neustávala se modlit za jeho obrácení. On však tajně v noci uprchl do Říma. Tam nejdříve prodělal těžkou nemoc a pak se stal učitelem rétoriky. Prostřednictvím římského prefekta Simaca získal nakonec místo v Miláně.

Augustin se snad domníval, že čím půjde více na sever, tím více bude vzdálen od matky. Ale Monika v tu dobu neměla jiného zájmu a jiné starosti, žádný předmět pozornosti kromě obrácení svého syna. A tato láska, poznamenaná mnohými slzami, se nedala zastrašit ani vzdáleností, ani těžkostmi spojenými s cestováním. A tak Monika z lásky k zbloudilému synu podstoupila cestu rozbouřeným mořem a dorazila r. 385 do Milána, doprovázena Augustinovým bratrem Navigiem.

Zde jim oběma připravila Boží Prozřetelnost setkání s milánským arcibiskupem Ambrožem, mužem Božím, biskupem známým po celém světě. Oba naslouchali jeho homiliím, které na ně hluboce působily, i když Augustin zpočátku sledoval spíše jejich rétorickou formu než jejich obsah. Ambrož kázal, Monika se modlila a dělala skutky lásky, Augustin přemýšlel a procházel z krize do krize, od manicheismu ke skepticizmu, od neoakademiků k neoplatonikům. Ale milost Boží jako vždy pracovala svými tajemnými cestami.

Tak dlouho vyprošované obrácení Augustinovo nastalo v roce 386 o Velikonocích křtem, který Augustinovi i jeho synu Adeodatovi udělil biskup Ambrož. To byla pečeť jeho dlouhé pouti za pravdou a konec matčiných modliteb a slz za synovo obrácení. Její poslání bylo naplněno. Již neměla další zájem na této zemi. Ráj na ni již nemohl dále čekat.

Několik měsíců po křtu se rozhodli k návratu do vlasti.

najde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“

Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují.

Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.“

Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátí.“

Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mne připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmánilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusků, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal.

Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už ne-

jsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil.

Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘

Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!‘ A začali se veselit.

Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená.

On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu.

Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘ Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘“

Když přijeli do přístavu Ostie, měli oba, matka i obrácený syn, slavné vidění, o kterém hovoří ve Vyznáních. Byla to malá předchůť věčného života, která změnila oběma jejich životní perspektivu.

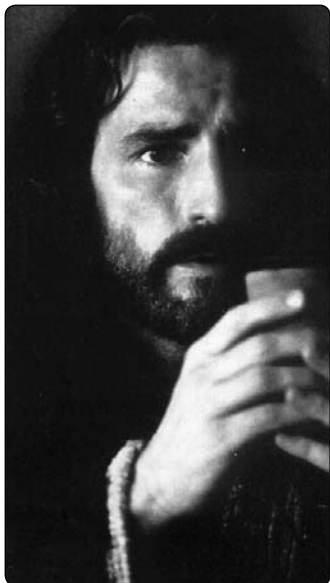
Poslední slova své matky Augustin zapsal: „**Byla jen jedna věc, pro kterou jsem chtěla zůstat na této zemi: abych tě viděla jako katolického křesťana dřív,**

ve, než zemřu. Bůh mi to dopřál v hojnosti, abych tě viděla jako jeho služebníka, který pohrdá pozemským štěstím. Co bych tu tedy dělala?‘ Zemřela krátce nato ještě v Ostii ve věku 56 let, zatímco Augustinovi bylo 33 a začal své obdivuhodné dílo. Díky vytrvalosti, trpělivosti a odvaze, modlitbám a mnoha slzám své velké matky Moniky.

Maria Ausiliatrice 7/2004

Hluboká úcta před svatou Hostií

Chtěl bych vám především vyprávět o svaté Hostii, jak jsem s ní přišel do styku a jak jsem se dovídal o tom, jak se k ní chovat. Jako dítě jsem ji nejdříve viděl z velké dálky. Kněz a příslušníci byli oděni do zlatem prokovaných rouch, byli okuřováni, zpívali a mluvili a náhle všechno ztichlo, i varhany, chrám naplněný lidmi umlkl. Kněz se hluboce sklonil nad oltářem, z jeho chování bylo čitelné, co se před

ním děje, i když to bylo skryto jeho zády, ministranti padli na kolena a bylo slyšet jen stříbrný hlas zvonku. Současně zazněl zvon na věži. Bylo to nejdříve jako namáhavé houpání mohutného kovového tělesa, které vydalo nerytmický zvuk a vzduch pronikl tento zdánlivě bezmezný úder, který se stal mezitím pravidelný. Ministrant přidal na žhavé uhlí nová zrnka kadidla a z kadidelnice stoupala bílá oblaka a šířila se do celého prostoru.

Nyní se kněz napřímil a zvedl do modravě provoněného vzduchu, který se v záři ranního slunce stal něčím hmotným, malý bílý kotouček až vysoko nad hlavu. Lidé v kostele byli na kolenou, mnozí se bili v prsa, jiní sklonili hlavu, jako by se ani neodvažovali na kotouček pohledět, jiní se křížovali, jako by pro tento posvátný okamžik potřebovali ještě

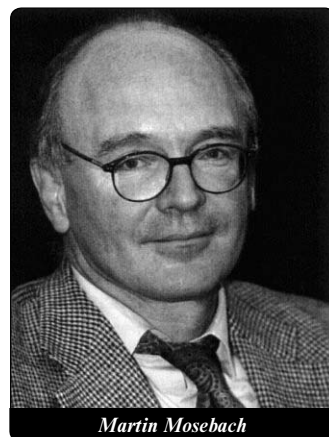
zvláštní ochranu. Mlčení trvalo i po pozdvihnutí. Zvony se opět zpomalily, ale silné kouzlo trvalo dále. Teprve nový zvuk zvonku je přerušil. Pak se lidé tiše modlili a kněz s roztaženými rukama zpíval Pater noster.

Privilegium dotýkat se svatých nádob

Jako malý ministrant jsem měl příležitost tento dojem dále prohloubit. V sakristii jsem zažil, jak staříček kostelník, kterému v mnoha věcech již ulehčoval jeho syn, připravoval posvátné nádoby. Vzal malý cylindrický kůží potažený kufřík a z něho vyňal bohatě zdobený kalich, který měl obzvláště širokou patu a zvláště tenkou stopku, která se rozšiřovala pod klenbou číše a uprostřed měla zesílení – nodus, jak jsem se dověděl. Z dálky jsem si již při mši svaté všiml, že kněz od pozdvihování měl na

obou rukou palec a ukazováček stále spojený. Listy v misálu obracel ceremoniář, takže kněz nemusel prsty uvolnit.

Klíček svatostánku byl tak široce tvarován, aby ho kněz mohl sevřít a otočit mezi ukazováčkem a prostředníčkem, když chtěl otevřít zlatou schránku a vyjmout z ní ciborium s Hostiemi pro věřící. Také nodus mu umožňoval držet kalich při pozdvihování a při přijímání, aniž by uvolňoval palec a ukazováček. „Prsty, do nichž vzal svatou Hostii, se nesmí ničeho jiného dotýkat, dokud si prsty po svatém přijímání neobmyje nad kalichem a všechny částičky se směsí vína a vody nepožil je,“ vysvětlil mi kostelník. Měl zvláštní privilegium: směl se dotýkat posvátných nádob. Sám pan biskup mu to dovolil. Jeho syn to nesměl. Když chtěl vzít kalich, musel si obléci bílé rukavice, stejně tak

Martin Mosebach

když chtěl vyjmout ze skříně těžkou monstranci, kterou již otec neunesl.

Kostelník také pečoval o oltářní prádlo. Roušku, kterou kněz po přijímání utíral kalich, a korporál – čtvercové, silně naškrobené plátno, na kterém při mši ležela Hostie, pral v první vodě kněz. Tato voda se pak vylévala do sakrária, zvláštního otvoru vzadu v oltáři. Složený korporál se ukládal do zvláštní kapsy ve stejné barvě jako kněžské roucho. Korporál měl zabránit, aby ani nejmenší částička nebyla zneuctěna. Když kněz korporál na oltáři rozložil, vznikla uprostřed jakási prohlubeň jako talíř, aby každá částička, která by se mohla uvolnit, zůstala zachována a neupadla na zem.

Věřící na kolenou

Podobná péče byla věnována také podávání svatého přijímání. Věřící klečeli u „mřížky“, která také sloužila k oddělení posvátného oltářního prostoru od chrámové lodi. Byla nahoře rozšířená a při svatém přijímání pokrytá bílým plátnem. Když náhodou upadla svatá Hostie, skončila na tomto plátně. Kromě toho podávajícího kněze vždy doprovázel ministrant s paténou a sledoval Hostii tak, aby ani ona, ani úlomky nespady na zem. Po skončení podávání kněz pečlivě sesbíral úlomky do kalicha.

Dověděl jsem se, že ten, kdo chce přijmout svaté přijímání, musí se na to připravit. Aby rozlišil tělo Páně od obyčejného pokrmu, jak říká sv. Pavel,

Marta Robinová o svatém přijímání

Často, velmi často máme přistupovat k svatému stolu. Ježíš nás k tomu zve. Stvořil svátost Eucharistie nejen proto, abychom se mu tam klaněli, nýbrž abychom se živili jeho tělem. Když nejíme jeho tělo a nepijeme jeho krev, nemáme v sobě život. Často tato slova v evangeliu opakoval. V modlitbě, kterou nás naučil, říká: Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

Chce mluvit jen o pozemském chlebě? Nikoliv, protože duše také potřebuje pokrm. Chce mluvit především o nebeském chlebě, protože život duše je nekonečně důležitější než život těla. Duše, která se neživí svým Bohem, padá, umírá.

Prosíme o „chléb“. Nuže chléb je potrava, kterou nemůžeme postrádat, naše duše však může chléb postrádat ještě méně. Proto máme přistupo-

vat ke svatému přijímání, kdykoliv jsme toho hodni: každý den, když nemáme vážný důvod, abychom to odřekli. Jak často bychom mohli přistoupit k svatému přijímání, ale neděláme to buďto z lenosti nebo ze zanedbání. Jak často používáme k tomu jako hlavní důvod povrchní výmluvy. Kéž bychom Ježíše milovali tak, jak on miluje nás!

Máme přistoupit k svatému přijímání, i když necítíme velkou touhu přijmout svatou hostii. To není koláč, nýbrž chléb, který potřebujeme ke své výživě. Mějme vždy správný úmysl, když přijímáme Eucharistii. To je hlavní podmínka pro dobré přijímání. Odpovídejme často na božské volání, chceme-li žít s Bohem.

Marta Robinová: Zážitky s Bohem a modlitby
Podle Fel 44/98

musel je přijímat s prázdným žaludkem. Kněz musel být lačný od půlnoci, chtěl-li ráno sloužit mši svatou. Podobně věřící. To se v některých jazycích projevuje ve výrazu pro označení snídaně. Anglické „breakfast“ a francouzské „déjeuner“ znamená vlastně „ukončení postu“ po mši svaté.

Vrchol úcty: Boží Tělo

Vrcholem úcty k Eucharistii byl svátek Božího Těla. Tato slavnost měla znovu připomenout událost Zeleného čtvrtku bez závoje smutku jako triumfální svátek. Kristus měl procházet městem jako Král, který zvítězil nad smrtí. Hostie byla umístěna do monstrance. Procesí mělo ráz středověkého protokolu pro vstup krále do města. K Hostii se tedy lidé chovali jako ke svrchovanému Vladaři.

Cestu, kudy měl jít, pokrýval koberec z květů. Podle zvyku, že král, který cestuje zemí, má jako výsostné znamení vždy nárok na baldachýn, byla i monstrance, jakmile opustila chrám, nesena pod baldachýnem. Právo nést tento baldachýn patřilo k obzvláštní počtě. Nosiči přitom používali bílé rukavice, ministranti zvonili, aby se lidé na ulici připravili a včas poklekli před Nejsvětější Svátostí.

Pro pokleknutí platila zvláštní pravidla. Při příchodu a odchodu z kostela a při průchodu před svatostánkem, kde je uchovávána Nejsvětější Svátost, poklekali věřící na pravé koleno. Jestliže byla Eucharistie vystavena, a také když se udělovalo svátostné požehnání, poklekali věřící na obě kolena a k tomu se hluboce sklonili.

Mnoho projevů úcty zmizelo

Byl to pro mě zvláštní zážitek vidět Hostii zblízka, jak leží nechráněná, jakoby obnažená na bílém korporálu, bylo to něco, co vlastně nebylo určeno mým očím. Mezi Hostií a knězem bylo něco jako velké tajemství. Byl to zvláštní dialog mezi Hostií a kně-

zem, který ji svým tělem skrýval před zraky věřících. I zvuk lámání Hostie mi zněl jako něco, co není určeno mým ušima, k čemu nejsem oprávněn.

Je všeobecně známo, že se v tomto směru mnohé změnilo. Většina těch projevů úcty zmizela. Reformátoři ujišťovali zbožný lid, že taková úcta a klanění Hostii byla v době apoštolů a jejich prvních nástupců neznámá. Tyto projevy úcty prý pocházejí ze středověku, přičemž středověk má v moderní církvi ještě horší zvuk než ve filozofii nebo v historii. Osvícenské rčení „temný středověk“ zdomácnělo a v míře, v jaké se toto středověké temno začalo „vyjasňovat“, prý začala pestřejší epocha lidských dějin a také duchovně odvážnější.

Na tom místě bude tedy užitečné podívat se na eucharistickou úctu v byzantském světě.

(Dokončení příště)

Eucharistie

Eucharistie jako taková je skutečně Nejsvětější Svátost, svátost, která obsahuje samotného původce milosti, kterého nám daruje trojím způsobem: jako věčnou památku na jedinečnou oběť, která mezi námi zůstává skrze svátostné znamení ve své podstatě. Tato oběť je svátost, a jak říká svatý Tomáš, je současně obětí pro svátost. Tato věčná oběť, kterou nám obětovaný Ježíš ve svatém přijímání daruje, nám dovoluje, abychom již zde na zemi začali věčný život. Tato oběť není jen prostě velký kříž, který zvenčí spojuje nebe a zemi, nýbrž skrze svátost nás spojuje vnitřně, podstatně s nebem. Když se ve svatém přijímání stávám jedno s tělem a krví Ježíše Krista, mám v sobě již věčný život. Jistě, zatím ve víře a v naději, jako semeno, ale toto semeno je sama osoba Ježíše Krista. Eucharistie

nám dovoluje, abychom se stali jedno s obětovaným Kristovým tělem, ale také s tělem oslaveným, které přemohlo smrt a už nemůže zemřít. Je nám tak dáno celé velikonoční tajemství i s nanebevstoupením. Zmrtvýchvstalý Ježíš u svého Otce mi dává tento božský pokrm, který mi dovoluje pronikat do nebe, který mi dává nebe: v osobě Ježíše Krista, který mi zaručuje současně již zde na zemi svou reálnou přítomnost a dává mi ji nejen v zaslíbení, nýbrž ve skutečnosti. Tato reálná přítomnost může na zemi opravdu vyzařovat jen díky víře a naději bojující Církve.

V jediném daru daruje mi Eucharistie trojí dar: skrze oběť mě spojuje s křížem: drží mě v bezprostředním spojení s jedinou věčnou obětí, kterou uskutečnil před takřka dvěma tisíci lety. Skrze svaté přijímání mě spojuje s nebeskou církví. Ve mši svaté je již Kristus přijat na Otcův klín. Je nejen pozván na slavnost věčné svatby, nýbrž již se jí účastní. A Ježíš, který skrze oběť a přijímání přichází do našeho středu, zůstává v reálné přítomnosti u nás v našem prostoru stvořeného světa a života, v našich městech, v našich domech. Skrze svou jedinou osobu, svou přítomnost a své Srdce je sám skrytým, mlčícím, chudým, ale ve své Církvi skutečně přítomným Králem a dále pokračuje ve svém skrytém a ukřižovaném životě v čase a prostoru.

Nejsvětější Svátost nám daruje skrze Eucharistii trojí dar; spojuje nás s celou minulostí světa a s lidstvem, které bylo Ježíšovou obětí zachráněno, uzavřeno do zraněného Srdce, s věčnou budoucností tohoto světa, která je skrze setbu milosti již skutečně určena pro slávu Otce. A tato minulost a budoucnost jsou ve všednosti každého dne a noci spolu spojeny skutečnou přítomností Ježíše Krista, která ustavičně a podstatně poznáváme skrze tajemství eucharistické přítomnosti.

FeL 44/98

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Všechny vás zvu k obrácení srdce. Rozhodněte se, jako v prvních dnech mého příchodu sem, k úplné proměně vašeho života. Tak, děti moje, budete mít sílu pokleknout s před Bohem a otevřít svá srdce. Bůh bude slyšet vaše modlitby a vyslyší je. Já se u Boha přimlouvám za každého z vás. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 8. 2004

My si snadno navykne na neslýchané...

Toto poselství nás zve ke znovunalezení naší první lásky. My v tomto konzumním světě, který nás dráždí k novotám, si zvykne na všechno. Říct nám někdo před desetiletími, že se Panna Maria bude zjevovat každý den, že bude osobně formovat jednu farnost a děti v této farnosti, že miliony poutníků tím budou přitahovány a zažijí obrácení a uzdravení, byli bychom skákali radostí, byli bychom zaslíbili podporování takové události všechny naše prostředky, síly, peníze... A přece - my si navykne na neslýchané, na neuvěřitelné, na vznešené. Jako izraelský lid na poušti, který říkal, že jí stále totéž: „Mana, mana, pořád mana!“

V prvních dnech Medjugorje jsme byli tak nadšeni - a pak čas vykonával své dílo... Jak velice se potřebujeme probudit, abychom znovu našli gesta zamilovaných, ať náš věk a naše zkušenosti jsou jakékoliv. Bůh mě jednoho dne požádal, abych si klekl ve vlaku plném lidí. A já si uvědomuji při meditaci tohoto poselství, že Panna Maria nás žádá o skutky, které obnoví naši modlitbu. Vstát v noci, najít a vzít si chvíle ticha, jít k druhým, abychom se s nimi podělili o naše štěstí... Každý najde to, co ho může nejlépe probudit. Úplná změna našeho života potřebuje být poznamenána nezvyklými činy a rozhodnutími.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 8. 2004

PAPEŽ PIUS XII. (30)

„Brzy nato opustil Onano. Vrátil se do města a chodil do Královského gymnázia Ennia Quirina Viscontiho.“

Na gymnáziu, které Eugenio absolvoval jako vzorný žák, panoval názor, že kdo se vysloví pro krále, přiznává se, že stojí proti papeži, kdo je pro papeže, rozhoduje se proti králi. V ulicích svatého města Říma pronásledovala sutany „uvědomělá“ lůza kameny. Dokonce i proti pohřebnímu průvodu Pia IX. v roce 1879 létaly dlažební kostky.

V červenci 1894 absolvoval Eugenio Pacelli gymnázium. Měl úzce střižený žaket, který zdůrazňoval pokleslá ramena. Na řetízku hodinek mu visela zlatá medaile, která mu byla propůjčena za zvláštní znalosti v dějepise. Jeho učitelé o něm prohlašovali, že je předurčen k tomu, aby se dal na životní dráhu vědce. O to byli udivenější, když tento primus oznámil své rozhodnutí stát se duchovním; toto rozhodnutí považovali učitelé, kteří ho vychovávali v duchu pozitivismu, usilujícího o odklon od všeho nadpřirozeného a církevního, za zradu na nové době, zradu na pokroku. Eugenio odmítal dát zdůvodnění a vysvětlení. Stačilo mu vědět, co sám chce.

V 18 letech vstoupil jako seminarista na univerzitu. V těsně padnoucím černém taláru s úzkým bílým límečkem působil ještě bledší, ještě uzavřenější a velmi jemný.

Konce října 1894 vstoupil do Collegia Capranica. Podrobil se s takovou vášní přísné výchově, která za těmito pochmurnými zdmi panovala, že se jeho představení začali brzo obávat o jeho zdraví a přemlouvali ho, aby se vrátil domů a ukončil studia jako externí žák.

V roce 1899 ukončil teologická studia. O Velikonocích téhož roku ho vysvětil na kněze viceregent kardinálního vi-

káře z Říma, Francesco di Paola Cassetta, ve své domácí kapli na Esquilinu. Příští den sloužil budoucí papež svou první mši svatou v boční kapli Santa Maria Maggiore, obložené barevným mramorem.

Vysvěcen na kněze, promován doktorem teologie a práva, stane se Eugenio Pacelli ministrem v papežském státním sekretariátu. V jeho věku je to významné, které dokazuje, jaká očekávání byla kladena už tehdy na jeho osobu. Ale oči tohoto mladého muže, oči, které v chlapecky úzkém obličejí zářily moudře, velmi moudře, mluvily jasně o předurčení k něčemu mimořádnému.

* * *

22. listopadu 1951 ukončil Pius XII. svůj projev konstatováním:

„Moderní věda zkoumala vývoj kosmických jevů, a když viděla svůj ubohý výsledek, stanovila jejich počátek přibližně do doby před pěti miliardami let. Fyzikálními důkazy tak vlastně názorně potvrdila trvání vesmíru a odůvodnila závěr, že v oné

časové epoše vzniká rukou Stvořitele.“

„Tak tedy,“ vyvozoval jsem, „stvoření v čase, tedy Stvořitel, a tedy Bůh.“ Riccotti zvedl svou sklenici a mlčky přikývl.

Do zamyšleného ticha, do něhož jsme se ponořili, šlehl rozhorlený hlas Mabel: „Pět miliard let! Pět miliard let!“ opakovala a tím nás upomněla na svou přítomnost.

„Přemýšlet o takových dobách přísluší doktorovi. Ale já jsem žena. Žiji v roce 1952. A jsou úplně jiné papežovy výklady, kterými se zabývám.“

„A to jsou které?“ tázal jsem se zdvořile.

„Příkaz papeže obětovat život matky životu dítěte.“

„Papež nikdy neřekl,“ namítal jsem, „že by život dítěte měl přednost před matkou.“

„Nikdy? – V Anglii je na to jiný názor. U nás, v zemi, která zestátnila zdravotnickou péči, proběhly na veřejnosti na toto papežovo prohlášení výkřiky nevole. Především při pomýšlení na to, že život závisí podle okolností na tom, zda je její ošetřující lékař katolík, nebo ne.“

„Bud' život matky, nebo život dítěte? – Jaký omyl začít řešit otázku touto alternativou.“

Dr. Riccotti se zapojil do hovoru: „Pro jednu stejně jako pro druhou stranu může existovat jediný požadavek: vynaložit vše, aby se zachránil život obou. Je to jedna z nejkrásnějších a nejušlechtlejších snah vědy – nalézat stále nové cesty, aby se zachoval život matky i dítěte. Když se však navzdory všemu pokroku stanou ještě případy, kdy se musí počítat se smrtí matky, potom žádá přirozenost, aby bylo zrození života, který v sobě matka nosí, dovedeno do konce. Nesmí být zničeno porušením Božího slova: Nezapíšeš!“

Mabel svažila čelo. Uvažovala: „Nezbylo by tedy člověku, který se až do konce snaží pomáhat a zachraňovat, nic jiného, než se sklonit v hluboké úctě před zákony přírody a vládou Prozřetelnosti?“

„Tak to papež říká,“ potvrdil Riccotti. „Ostatně to říká také všeobecná sociální etika ve svém základním principu. Zní: Přímý útok na nevinný lidský život jako prostředek k jakémukoliv cíli, také k zachování jiného života, není dovolen.“

„Není vždycky jednoduché rozumět Svatému otci,“ přiznala Mabel. „Církev klade požadavky, které probudí v každé ženě instinktivní odpor, jako...“

Spolkla zbytek své řeči, umlkla a stiskla rty.

„Můžete vyslovit, co vás trápí,“ radil doktor. „Ulehčilo by se vám.“

Škubla sebou, když Willy, mlčící ve tmě, zareagoval nervózním reflexivním pohybem. Tenhle Willy, který až dosud neřekl ani slovo, který svůj obličej jakoby schválně skrýval ve stínu, na sebe náhle upozornil.

„Nežvaň!“ řekl německy. Nemohla tomu rozumět. Cítila jen jeho náhlý odpor a to ji podnítilo k řeči.

„Nuže tedy,“ začala, „já se budu teď dvát, víte, a jsem vychovaná respektovat zásady církve, pokud se týká manželské morálky.“

(Pokračování)

POUŤ DO ŘÍMA NA BLAHOŘEČENÍ KARLA I., KATEŘINY EMMERICHOVÉ A DALŠÍCH

Několik našich čtenářů jednalo se známou slovenskou cestovní kanceláří AWER TOUR o možnosti autobusové výpravy do Říma na blahořečení Karla I., Kateřiny Emmerichové a dalších v neděli 3. října 2004. Cestovní kancelář slíbila uskutečnit tuto pouť do Říma za předpokladu, že bude naplněn aspoň jeden autobus. Předběžný program pouti: Odjezd v pátek 1. 10. 2004, pravděpodobně odpoledne nebo večer, příjezd do Říma v sobotu 2. 10., nocleh, účast na obřadu blahořečení v neděli 3. 10., ve večerních hodinách odjezd a návrat do ČR v pondělí 4. 10. Předběžná cena 4000 Kč na osobu bez kapesného a stravy.

Byli jsme pověřeni uveřejnit tuto zprávu s výzvou, aby se zájemci o tuto pouť co nejdříve přihlásili na kontaktní adresu: Mgr. Jitka Pejřimovská, Raisova 155, 506 01 Jičín. Po obdržení zprávy aspoň 40 zájemců dojde ihned k závaznému jednání s agenturou AWER TOUR a zájemci obdrží definitivní program pouti s výzvou k zaplacení zálohy.

Jeden z čtenářů nám vyjádřil své očekávání, že se jistě v ČR najde 40 poutníků, kteří chtějí být účastníky blahořečení krále českého, markraběte moravského a vévody slezského.

O modlitbě ke cti narození Panny Marie,

jak byla zjevena sv. Brigitě a Anně Katerině Emmerichové

Anna Katerina vypravuje: „Měla jsem nejedno zjevení o sv. Brigitě a byla mi zjevena četná poznání, kterých se dostalo této světici od Panny Marie, o jejím početi a narození. Vzpomínám si ještě, že jí svatá Panna řekla: »Budou-li těhotné ženy oslavovat předvečer svátku jejího narození postem a zbožnou modlitbou devíti Zdrávasů ke cti jejího devítiměsíčního prodlévání v lůně mateřském, a budou-li tuto pobožnost opakovat častěji za svého těhotenství a zvláště v předvečer svého slehnutí a přijmou-li při tom nábožně svaté svátosti, přednesu jejich modlitbu Bohu a vyprosím jim šťastný porod i za nejtěžších okolností.« Mně pak řekla svatá Panna, zjevivši se mi a blížíc se ke mně, mezi jiným toto: »Kdo se dnes odpoledne pomodlí ve zbožné lásce devět Zdrávasů ke cti mého devítiměsíčního prodlévání v lůně mateřském a mého narození a tuto pobožnost bude konat po devět dní, ten mi denně podá po devíti květech do kytice, kterou přijmu v nebi a odevzdám ji Nejsvětější Trojici, abych tím vyprosila modlicímu se milosti.«“

IZRAEL – (CENOVÁ REVOLUCE!!!) – letecky z Prahy, hotel, polopenze, klima-bus, pojištění, průvodce – 1. 11. – 8. 11. – 13 840 Kč!!! ● **MEXIKO – GUADALUPE** – poznávací okruh spojený s pobytem u Tichého oceánu – 18. 11. – 29. 11. – 35 990 Kč ● **THAJSKO – OKRUH THAJSKEM SPOJENÝ S POBYTEM NA OSTROVĚ KO CHANG** – 1. 12. – 13. 12. – 35 990 Kč ● **IZRAEL** – Vánoce v Betlémě za neskutečnou cenu + další biblická místa!!! odlet z Prahy, hotel, polopenze, pojištění, průvodce – cestujete s majitelem CK p. Chválkem – 20. 12. – 27. 12. – 13 990 Kč!!! ● **MEDŽUGORJE** – Novoroční – 27. 12. – 2. 1. – 1 940 Kč ● **AUSTRÁLIE – NOVÝ ZÉLAND – SINGAPUR** – poznávací Grand okruh – 79 990 Kč – únor/březen 2005. **Informace a přihlášky:** AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mob.: 602 441 670, e-mail: avetour@dobruska.cz; www.avetour.cz.

Duchovní správa poutního kostela **Sv. Jakuba Většího a Sv. Anny ve Staré Vodě** oznamuje, že poutní mše svatá ze svátku Narození Panny Marie se bude konat v neděli 12. 9. 2004 v 15.00 hodin.

PODZIMNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY OLOMOUC 2004

XI. ROČNÍK 26.9. – 16.10. 2004

Pojádátek: Umělecká agentura ARS VIVA
Poř zřídila: arcibiskupství olomouckého a metropolitní moravského Magre J. Graubnera
Spolupojádátek: Olomoucký kraj, Státární město Olomouc.

26.9. 2004 chrám sv. Mořice 19.00

A. Dvořák: Svatební košile
Solisté: E. Dřízgová, V. Doležal, P. Kamas
Spevácký zbor mesta Bratislavy, sbm. L. Holáček
Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín, dirigent S. Macura

2.10. 2004 Klášterní Hradisko 19.00

**A. Dvořák: Čtyři dueta, op.38, Moravské dvojzpěvy
J. Suk: Deset zpěvů pro ženský sbor
Z. Lukáš: Miserere mei pro bas a ženský sbor
J. Brahms: Úprava lidových písní**
Ženský komorní sbor Českého rozhlasu Praha
Sborníř Štefan Brtvič

5.10. 2004 chrám sv. Václava - krypta 19.00

**J. Haydn: Sedm slov Kristových
L. van Beethoven: Smyčcový kvartet op.132**
Wihanova kvarteto – L. Čepický, J. Schulmeister,
J. Zigmund, A. Kaspřík

9.10. 2004 chrám sv. Cyrila a Metoděje 19.00

**J. A. Koželuh: Messa curta e solenne in D
J. K. Vaňhal: Missa solemnis**
Solisté: L. Vernerová, J. Šykorová, T. Černý, R. Novák
Kühnův smíšený sbor, sbm. J. Rozehnal
Komorní orchestr pražských symfoniků, dirigent J. Krygel

13.10. 2004 Husův sbor 19.00

Česká řeč v hudbě renesance
Mužský pěvecký kvintet – Fraterritas Litteratorum
Hosté: H. Blažková, J. Mikušek

16.10. 2004 chrám Panny Marie Sněžné 19.00

A. Dvořák: Requiem rozhlasový přenos EBU
Solisté: B. Harasimowicz-Haas, M. Beňáčková,
R. Minkiewicz, R. Żukowski
Pražský filharmonický sbor, sbm. J. Brych
Slovenský rozhlasový orchestr, dirigent S. Macura

Předprodej vstupenek v podloubí radnice od 6.9.2004, tel.: 585 513 392
Prodej na fakturu a informace: ARS VIVA, Trída 1.máje 5, 772 00 Olomouc
Tel./fax 585 220 645, e-mail: arsviva@olomouc.cz, www.hudba.olomouc.cz

Liturgická čtení

Neděle 12. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 32,7-11.13-14

Ž 51(50),3-4.12-13.17+19

Odp.: Lk 15,18 (*Vstanu a půjdu k svému*

Otcí.)

2. čt.: 1 Tim 1,12-17

Ev.: Lk 15,1-32

Pondělí 13. 9. – památka sv. Jana

Zlatoustého

1. čt.: 1 Kor 11,17-26.33

Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.17

Odp.: srov. 1 Kor 11,26b (*Zvěstujeme smrt*

Páně, dokud on nepřijde.)

Ev.: Lk 7,1-10

Úterý 14. 9. – svátek Povýšení Svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b-9 nebo Flp 2,6-11

Ž 78(77),1-2.34-35.36-37.38

Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skut-*

ky!)

Ev.: Jan 3,13-17

Středa 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7-9

Ž 31(30),2-3a.3b-4.5-6.15-16.20

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou sli-*

tovností.)

Ev.: Jan 19,25-27 nebo Lk 2,33-35

Čtvrtek 16. 9. – památka sv. Ludmily

(**Na Moravě: nez. pam. sv. Ludmily**)

1. čt.: 1 Kor 15,1-11

Ž 118(117),1-2.16ab+17.28

Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je*

dobrý: Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 7,36-50

Pátek 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia

a Cyriána nebo sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Kor 15,12-20

Ž 17(16),1.6-7.8+15

Odp.: 15b (*Až procitnu, nasytím se pohle-*

dem na tebe, Hospodine!)

Ev.: Lk 8,1-3

Sobota 18. 9. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 15,35-37.42-49

Ž 56(55),10.11.12.13-14

Odp.: srov.14c (*Budu kráčet před Bohem ve*

světě živých.)

Ev.: Lk 8,4-15

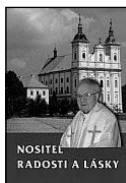
Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	12. 9.	13. 9.	14. 9.	15. 9.	16. 9.	17. 9.	18. 9.
Antifona	1136	1734	1504	1512	1708	1213	1666
Žalm	784	783	786	783	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1734	1504	1512	1515	1213	1666
Antifony	1137	1151	1504	1513	1516	1214	1229
Žalmy	1137	1152	813	813	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1735	1505	1513	1516	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	716	1735	1505	1513	1517	1519	1669
Prosby	1140	1724	1505	1655	1711	1218	1655
Záv. modlitba	716	1500	1506	1514	1517	1520	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	792	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1506	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1506	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	716	1159	1506	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1132	1145	1736	1507	1514	1517	1223
Antifony	1133	1146	1161	1508	1514	1518	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1508	1661	1715	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1737	1510	1514	1518	1226
Ant. ke kant. P. M.	715	716	1737	1510	1515	1518	1520
Prosby	1135	1149	1731	1510	1664	1718	1227
Záv. modlitba	716	716	1500	1506	1514	1517	1520
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

NOSITEL RADOSTI A LÁSKY

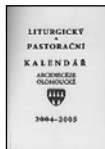
Sborník vzpomínek na P. Cyrila Vrbíka, který byl 22. října 2002 zavražděn na faře v Dubu nad Moravou mladíkem, jenž si přišel vyžádat pomoc. Brožurka obsahuje 4 strany černobílých fotografií, další fotografie (barevné) jsou na druhé a třetí straně obálky.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., A5, 24 stran, 29 Kč*

**LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ
ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2004-2005**

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo těsněji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., 172x110 mm, 208 stran, 58 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

LITURGICKÝ KALENDÁŘ 2004-2005

Společné liturgické kalendárium pro české a moravské diecéze.

Katolický týdeník s. r. o., brož., A6, 192 stran, 70 Kč

ROČENKA PUERI DOMINI 2004-2005

Instruktážní pomůcka pro kněze a jiné vedoucí ministrantských skupin, kterou lze rozstříhat a použít jako jednotlivé listy. Obsahuje obvyklé rubriky: Pueri Domini, Žijeme s církví, Dobrodružství Bible, Vzděláváme se pro liturgii, Na schůzkách se i bavíme. Nechybí ani prázdninová část s příběhem Josefa Janšty a táborový průvodce na téma Rok Eucharistie. K dostání do vyprodání zásob.

Brož., A4, 256 stran, 169 Kč

CHCEŠ-LI, MŮŽEŠ MĚ UZDRAVIT

Modlitby nemocných: Při nemoci, Za nemocné, V bolesti a utrpení, V jakékoli tísni, Za milost šťastné smrti, Můj Pane a můj Bože, Modlitby k Panně Marii, Svátost pomazání nemocných, Sváté přijímání nemocných, Duchovní přijímání. Texty s ilustrativními barevnými obrázky jsou vytištěny na křídovém papíře.

Paulínky, brož., 115x74 mm, 24 stran, 28 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzertce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávající novinových zástolk povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.